Móra Nyúlz

A MÓRA FERENC KOLLÉGIUM LAPJA XVI. ÉVFOLYAM 4. (51.) SZÁM 2013. MÁRCIUS

Kedves Kollégisták!

Túl vagyunk egy újabb szorgalmi időszakon, megannyi mórás programon, és ismét elérkeztünk ahhoz a részhez, amikor az utolsó jegy bekerülése utáni pillanatokról fantáziálunk az innen-onnan összekunyerált jegyzeteink fölül. Hogy egy kicsit felfrissüljetek, és ne fulladjatok bele a tanulnivalók tengerébe, megérkezett az újabb Móra Nyúz, kedvenc íróitok műveivel! Meleg, júniusi napsütés vagy villámlós, dörgős vihar (vagy ugye a legrosszabb, vizsgaidőszak), mi újra itt vagyunk kolin belüli és kívüli hírekkel, novellákkal, képrejtvényekkel, minden széppel és jóval.

Két új írót, Kubitsch Rebekát és Jenei Dórit is a csapatban köszönthetjük, emellett pedig Hadzsy János mellett egy új képrejtvény-rajzoló is megjelent a színen, Szabó Zsombor Barnabás személyében. Olvashattok egy frappáns tudósítást a Ki Mit Tudról, és természetesen a kollégiumot sokáig lázban tartó Morgilláról is találhattok élménybeszámolókat. A mostani szám borítóján lévő kis lajhárt is biztosan mindannyian felismertétek, de ha valaki még nem tudná, az alkotás szobatársam, Nardai Alexandra műve. Itt is gratulálunk Neked, nagyon jó lett!

De nem is húzom tovább a szót, olvassátok, forgassátok a Móra Nyúzt kedvetekre, mindenkinek kitartást a vizsgákhoz, sok sikert az államvizsgához! Nyáron pedig nyaraljatok, pihenjetek, pancsoljatok kedvetekre! :)

Szerk. Dorka

Móra Ferenc Kollégium

A jelölt szemével…

Varga Bálint cikke az idei Morgilláról

Morgilla-jelöltnek lenni nagy megtiszteltetés, de egyben nagy kihívást is jelent. Jómagam az előző évek tapasztalatából merítve pontosan tudtam azt, hogy rengeteg feladat vár rám, és, hogy nagy felelősség van a vállamon, hiszen csapatomban több Morgilla-jelölt és rengeteg régi harcos várta, hogy idén egy igazi nagy csapatot alkotva csapassunk egy hatalmasat.

Nem meglepő, hogy számomra az idei Morgilla nagyon különleges volt, hiszen a csapatok elképesztően sok és rendkívül időigényes feladatokat kaptak a szervezőktől, ám mindkét csapat 100 százalékot beleadva, sokszor megfeszülve, de magas színvonalon teljesítette az összes feladatát. A számtalan teljesítenivaló, valamint az idegi és fizikai fáradtság is nyilván erősítette a csapatok közötti ellentétet, mely szombat estére már nagyon felfokozódott. Valamikor szombat éjjelre azonban magunk mögött hagytuk az összes feladatot és a vélt vagy valós sérelmeinket; néhányan már egy kissé zavaros tekintettel, sokan feszülten üldögélve, de már mindenki a rendezvény végét és az önfeledt bulizást várta.

Én sem képezek kivételt azon Morgilla-jelöltek között, akiknek kollégista pályafutásuk legemlékezetesebb pillanata, amikor az eredményhirdetéskor az ember mint jelölt kiáll a csapata elé, és végigtekint a vele szemben álló csillogó szemű embereken. Azokról a kékpólós emberekről van szó, akik a rendezvény előtti heteket és a Morgilla hetét is (sokszor az egyetemet, vagy a munkát félretéve) annak szentelték, hogy számtalan feladat teljesítésén keresztül a végén ott állhassak velük szemben papírkoronával a fejemen, és elcsukló hangon megköszönjem nekik azt a rengeteg mindent, amit ezért a pillanatért tettek.

Varga Bálint

Tudtad?

A kollégium honlapján 1996-ig visszanézhetitek az előző évek morgillás póló-mintáit!

„Legjobb csapat”

Tóth Szabina gondolatai a Morgilláról

A szokásokhoz híven ebben az évben is nehezen körvonalazódott a csapat összetétele, létszáma. Még a Morgilla alatt is volt, aki csatlakozott, amit egyáltalán nem bánok. :)

Így majdnem egy hónappal a Morgilla után lecsendesültek a dolgok, már sokkal jobban izgat mindenkit az előtte álló vizsgaidőszak, és ez így van jól. Persze én sokszor nosztalgiázáson kapom magam, hiszen nem is olyan rég volt, hogy a makettet kellett felügyelni, vagy fröccstúrára kellett mennem egy szkt-s járattal. Elmúlt. Vége lett. De még milyen gyorsan!

Az előfeladatok sokasága után a kampányzáróval elindult minden, és érződött a csapaton is, hogy ráéreznek az ízére. A csütörtöki nap a klipért való aggódással telt, hiszen kétszer kellett felvennünk elég sok részt belőle, mind a kétszer elveszett az anyag, ezért főleg bakikkal töltöttük ki az időt, de megérte. A bevonulás és a szellemi vetélkedő gyorsabban lezajlott, mint gondoltam, és bár megbeszéltük, hogy a pénteket pompon edzéssel kezdjük, nem hagyhattuk ott a bulit, így két óra alvással vészeltük át a drámai pénteket.

A lányok hatalmas kitartással gyakoroltak egész délelőtt, talán itt hatódtam meg először azon, hogy mire is vagyunk képesek. A műsor is jól sikerült az akrobatikus elemek félelme ellenére. Majd jött a balszerencsék sorozata. Ott már azt éreztem, hogy nem ér ennyit az egész. Egy megtört csapatom volt, velem az élen, és fogalmam sem volt, mit kellene tennem, mert tényleg nem ért ennyit.

De felálltunk és megcsináltuk. Estére megnyugodtunk kicsit, jót szórakoztunk a tehetségkutatónkon, és a karaokeval gondoskodtunk megmaradt hangunk elvesztéséről is.

Az utolsó napra próbáltam pihenéssel felkészülni, aminek a lángosos villámfeladat tett keresztbe. Villámfeladat lévén körülbelül 10-en voltunk lent és álltunk neki a dagasztásnak, logisztikázásnak. Talán ez a feladat is még jobban összehozott minket, én személy szerint imádtam.

A városi vetélkedő előtt már elindult a kántálás, és én is próbálkoztam egy kis lelkesítő beszéddel, de rá kellett jönnöm, hogy erre nincs szükség. Mindenki épségben volt, mindenki jól volt és nekiálltunk. A kezdeti kudarcok után jött a sikerszéria, eljött a mi időnk. A csapat lelkesedése nem hagyott alább, de látszódott és hallatszódott a fáradtság.

És elérkezett a várva-várt. A liget elejéig egy cseppet sem izgultam, de onnantól… Bizonyítani akartam magamnak, a csapatnak és mindenki másnak is, hogy meg tudom csinálni. A kezdés előtti pacsizással minden idegeskedés elszállt, és onnantól mindent kikapcsoltam.

Ezután jött a vége lesz érzés. Mindennek ellenére nem akartam, hogy vége legyen, ekkor már nem. De volt nagyölelés, volt együtt ivászat és hajnalig bulizás, tehát minden amit elterveztem, ezért és mindenért nagy köszönettel tartozom a csapatnak, a legjobb csapatnak.

Tóth Szabina

Morgilla 2013, így emlékezünk Rád….

Kicsit másképpen, hogyan is vállaljuk a vállalhatatlant. Ez a Morgilla is véget ért. Sok előkészülettel és várakozással teli volt.

Az előfeladatok láttán nagyra nyitottuk a szemünk, hiszen kellett makettet készíteni, kabalafigurát varrni, és persze a csapatvideót és klipet is forgatni. A klip kiválasztása nem volt egyszerű feladat, sok esélyes jelölt volt, de végül a Tainted Love lett a befutó. Nagy sikert arattak a ruhák, sminkek, no meg az elengedhetetlen fekete rúzs. Nem lehet figyelmen kívül hagyni a rejtett fülledt erotikát sem. A legnagyobb érdeklődést a kisfröccsös feladat váltotta ki. Sok bátor és elszánt jelentkező vállalta a nemes feladatot, hogy minél több kocsmát látogasson végig és mindenhol megkóstolja ezt a finom kis nedűt. Az idén sem maradhatott el a gyűjtés, hiszen instant kajás zacskókat kellett beszerezni. Reméltük, hogy nem ruhát kell belőle készíteni, persze nem lett igazunk és a városi vetélkedő után serényen készítettük a ruhát és a kiegészítőket, a modellünk türelmesen bírta a nagy sürgés-forgást. Nem kell a szomszédba menni őrült ötletekért, ezért is valósulhatott meg a nagy smackleves-party, volt ott minden, mi szemnek és szájnak ingere. Az SZKT–járatokon szereztünk pár kellemes percet az utazóknak és még a sofőröknek is, kár, hogy egy ellenőrt nem sikerült rávenni a közös járatszámos képre. Nagyon izgalmas és új feladat volt a reklámfilm elkészítése, a hírességek megkeresése.

A kampányzáró frappánsra sikerült, és sikítozással, rajongással teli volt, mit is vártunk, hiszen életnagyságban és közvetlen közelről láthattuk, ahogy Ballantine kiönti legbelsőbb érzéseit. Sokan szerettek volna a hölgy helyében lenni, aki még csókot is lopott tőle.

A csütörtök este a szellemi vetélkedővel zárult, ahol megtudtuk, hogy lassan fejtünk sudokut, de az activity-ben még mindig nyerők vagyunk, nem is beszélve a gasztronómia és szakkollégiumi kérdésekről. Sok tájékozott csapattag együttes munkája meghozta a várt kimagasló eredményt.

Eddig a sok munkáról és villámfeladatokról szóltak a napok, azonban volt kellemes és pihentető része is az estéknek. Bulik vártak ránk az alagsorban, ahol Dzsí - mint minden évben - lejátszotta kedvenc zenéinket és hajnalig táncolhattunk, tombolhattunk. Persze a másnap reggelek néha nehezen indultak el, de ez mind nem számít, hiszen ez az időszak nem az alvásról szól.

Persze itt még korán sem volt vége a rendezvénynek, hiszen megleptek minket plusz felada-

tokkal, így pomponprodukciót állítottunk össze, és táncdalfesztivált rendeztünk, ahova még a méltán híres Jimmyt is meghívtuk, de visszautasította, viszont elküldte a legnagyobb rajongóját, Suxyt, hogy énekeljen helyette, aki mindent bevetett a jó hangulat megteremtéséhez.

A sportvetélkedő eseményekben gazdag volt, mindenki bemutathatta, mennyire fitt és fürge a különböző sorversenyekben. A kötélhúzás, mint minden évben, most is nagy küzdelem volt, hiszen „inkább a halál, mint a szégyen", hogy egy klasszikus mondatot idézzünk. Aki pedig kicsit büntetni akarta Bálintot, tésztát csaphatott rá, ami sokszor nevetésben tört ki, de a céltábla jól állta a sarat, vagyis a tésztát. A nap végére persze mindenki elfáradt és már nagyon várta a készülő forró finomságot, amit Szabados Gyuri és segítő kis csapata alkotott meg.

És elérkezett a várva-várt szombat és vele a városi vetélkedő. Felavattuk az újonnan épült remekművet a Nagyáruház előtt, sok jó ember kis helyen is elfér elvét követve. Átadtuk egymás testén a százast, ami nagy ügyességet igényelt. Gyűjtöttük serényen az embereket körtánchoz, no meg a labdás feladathoz. Színre léptettük Ádámot és Évát, amit már sokan figyeltek az utcán, mint egy igazi kis színi társulatot egy előadáson. Szavaltunk Nemzeti dalt, ha már az irodalom területét említettem. És egyre jobban közeledett a nagy mumus, a Forma 1. Új helyszínen, nagy kihívás következett. Azt hiszem, a brandy nem lesz a kedvenc itala Bálintnak, de ez sem szabhatott gátat annak, hogy sikeresen teljesítse ezt a feladatot. Már nagy izgalommal vártuk az eredményhirdetést, hiszen új pontszámokat már nem láthattunk a hirdető falon. Számolgatások és találgatások időszaka volt ez. Egymás mellett, egymást átölelve vártuk, ki is lesz idén a Morgilla. Mikor megtudtuk, hogy mi lettünk a győztesek, Bálint megható beszédben köszönte meg eddigi munkánkat, kitartásunkat és belé fektette bizalmunkat. Megható pillanatok következtek, feszültségek terhe már nem nyomta a vállunkat, tudtuk, már csak az önfeledt ünneplés van hátra. Nehéz volt, de megcsináltuk egy csapatként, Bálintért, egymásért.

Sidoveczer Éva

Ismét sárgában… ismét hihetetlen Csapatban… - „élet” *Xabina* kisegítőjében

Azt hiszem, minden kisegítő bagoly nevében mondhatom, hogy felettébb izgalmas időszakon van túl lelkes csapatunk. Nem is tudom, hol kezdjem saját tapasztalataim felsorolását.

Mindezek előtt azonban az összes csinibaba, rapper, tanár, sportoló véleményének adok hangot akkor, amikor azt írom: Köszönjük, Tóth Szabina (Xabina) vezérünknek, hogy beválogatott minket csapatába, ahol olyan élményeket szereztünk, amelyekre nem is gondoltunk volna. :) Emellett megköszönném a Szervezőknek azt a fáradságos munkát, amely lehetővé tette, hogy a Morgillázó kollégisták maradéktalanul jól érezzék magukat. Nem hagyhatom ki a „köszönet nekik” listáról a Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ Traumatológiai Osztályát sem, hisz kissé balszerencsés csapatunk több tagját is sikeresen ápolták le, műtötték-nyugtatták meg a három nap alatt (az én esetemben még utána is).

Úgy gondolom, a csapat minden tagja nagyon jól érezte magát, már az előfeladatok végrehajtása közben is. Jó volt látni, hogy kis csoportok indulnak útnak a buszjáratokhoz, kocsmákhoz, hírességekhez, sólisztezni való terekhez, olyan győzni akarással, mintha már több éve ismernék egymást. Hisz, ne feledjük, a sárga csapat megint egy viszonylag friss husikból álló team volt, nem kihagyva a tavalyi Lili csapatgerincet. Amit vártunk, az hamar bekövetkezett: a film és klipforgatás alatt kialakult egy bővített keménymag, amely aztán a három nap alatt is ugyanolyan tevékenyen működött - akár magától is. De nem mehetek el ilyen gyorsan a győztes film és klip mellet sem… Nehezen tudtam elképzelni, hogy a majkás és egyiptomos felvételek után megint olyan érzés kerülget majd, mint akkor. Amikor várom azt, hogy mikor bújhatok bele egy újabb szerepbe—legyen az kokós tanár, béna kosaras vagy nagyszájú rapper. Nos, minő meglepetés, ez fénysebességnél is gyorsabban megtörtént… és üdítő volt látni, hogy ez nem csak nálam, hanem mindenkinél lecsapott, legyen az elsős vagy „vén” Morgillázó. Madonna zenéje és az identitásunk (amerikai gimi) mindenkinek bejött, könnyen tudtunk azonosulni szerepeinkkel. Egyszóval, már nagyon az elején összeálltunk, mint egy igazi CSAPAT. Eljött a szerda este, bemutatkozott a két „szembenálló” identitás, és mindkettő hangos sikert aratott. Másnap pedig jó volt együtt nevetni egymás filmjén és

klipjén, még mielőtt az a fránya szellemi vetélkedő le nem fárasztott volna mindenkit. A péntekünk… hát… mit szépítsem, tragikusra sikerült… sportos csapatunk 4-5 tagja járt kórházban. Ki „műesés”,”lovaglás”, focizás, vagy spárgázás végett. A nap végére már tudtuk: a kórházi alkalmazottak tuti, hogy minket támogatnak. Új jelmondatunk is akadt: „Ép testben épp, hogy élek”. Ott volt azonban pomponlányaink professzionális attrakciója, amely bearanyozta borús napunkat. Köszi, csajok! :) Este egy igazán jót zajoskodhattunk, aki akarta, magához ragadhatta a mikrofont, és megmutathatta hangját a Xabina faktorban, vagy a közös éneklés során. Nah, de hagyjuk is a pénteket… a lényeg, hogy túléltük. A szombati városi vetélkedő jó kis lángosozással és váltóivással kezdődött, amelyek megadták a nap alaphangulatát. Maguk a feladatok többségében izgalmasak és szórakoztatóak voltak, sőt! Némelyik… hát… már az erkölcsösség határait feszegették. :) Miután jól elfáradtunk, már csak egy nagy-nagy szurkolás maradt hátra Szabinának, hogy sikerrel vegye a félelmetes Forma 1-et. Tavaly is, idén is szörnyű volt látni szeretett jelöltünket, amint erőt vesz magán és felveszi a harcot az elemekkel. El-elakadó hanggal (hisz a szurkolás-kiabálás nem csak a ligetben volt hallható, hanem szerte a városban, ahol épp jártunk) tértünk nyugovóra a koliban. Most már csak a zacskós divatbemutató (újabb hihetetlenül kreatív feladat), és az eredményhirdetés maradt hátra, ahol, ha lehet még tovább fokoztuk a hangerőt. Úgy gondolom, második helyezésünk mellett is tudtuk jól érezni magunkat, élvezni a nagyszerű Dzsibulit, legalább hajnal ötig. Hiszen az egésznek erről kellene szólnia, hogy bár más csapatokban, más színű pólókban vonultunk három napon keresztül, de mégis csak „egy csapat vagyunk”… ez sajnos az idén elmaradt… talán majd jövőre újra divatba jön.

Farkas Levente

16. kollégiumi Ki Mit Tud

Ebben a tanévben is megrendezésre került a kollégiumi Ki Mit Tud, ahol minden bátor jelentkező megmutathatta tehetségét. A már hagyománnyá vált rendezvény 1998 óta színesíti a kollégiumi programok palettáját.

Három kategóriában indulhattak a tehetségek: vers/próza, ének/zene és tánc/egyéb. A produkciókat szakmai zsűri, valamint a közönség is értékelhette. A zsűri az egyes kategóriában szakértőnek számító kollégistákból állt, Bárányos Edit értékelte a szavalni vágyókat, Mayer János a zenei tehetségeket, Sánta Anett pedig a táncos és egyéb kategóriába sorolható előadásokat. Hozzájuk csatlakozott Almási Tibor, a Szegedi Tudományegyetem Történeti Segédtudományok Tanszékének vezetője, a Karközi Kollégiumok Tanácsának elnöke, aki nem mellékesen volt mórás, és visszatérő, lelkes tagja a zsűrinek. Az est házigazdája és gazdasszonya Farkas Levente és Csík Réka voltak.

A rendezvény mórás időszámítás szerint kezdődött. Mikor minden szék és a hangtechnika is a helyére került, az érdeklődők birtokba vehették a nézőteret, hogy kiderüljön, ki miben csillogtatja meg tudását az este folyamán. Sokakat lecsalogatott a kíváncsiság, ugyanis rövid időn belül teltház lett a nagyteremben. A műsor nagyon színes és színvonalas volt, láthattunk többek közt hastáncbemutatót, megtudhattuk, hogyan jó a nyelvművelés, sőt, még egy interaktív francia nyelvleckében is részesülhettünk. A végén öt győztest hirdettek. A zenei kategóriát Nagy Bernadett nyerte, aki a Celtic Woman Vivaldi's Rain című számát adta elő. A vers/próza kategóriában indulók közül Székely Anna kapta az első helyet Örkény István Végleges megoldás című egyperces novellájával. A harmadik kategóriát, amely a táncos előadásokon kívül minden máshova be nem sorolható produkciót is magába foglalt, Kovács Petra nyerte mazsorett előadásával., míg Harkai György és Léber Dina Frankó-magyar versmondásával a szakmai zsűri különdíját kapták. A megtisztelő közönségdíjas a Gódor Niki - Pfeffer Árpi - Tóth Lili-triász kapta, akik egy akrobatikus rock and roll tánccal szórakoztatták a jelenlévőket.

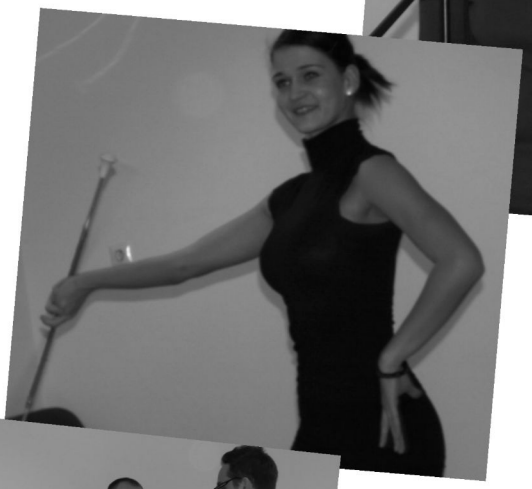

És akik nélkül mindez nem jöhetett volna létre: a Kollégiumi Bizottság kulturális rendezvényekért felelős tagjai, Apjok Vivien és Csenki Gergely „Móki". Ezúton is köszönjük nekik, valamint az összes fellépőnek az élményt!

Danyi Aldrich

A kollbizes is ember – volt valamikor… 4. rész
Az oszlopos tag és az új kapcsolattartó

A kollégiumi élet meghatározó szereplőit bemutató sorozat utolsó részéhez érkeztünk. Ezúttal is két „friss husit" mutatunk be, hiszen mindkét interjúalany idén került be először a kollégiumi bizottságba. Végül tehát (de nem utolsó sorban) Tóth Liliána és Jagyugya Erik válaszolt a kérdésekre.

Tóth Liliána

Szak, évfolyam: biológus MSc II. évfolyam

Poszt: bizottsági tag

Honnan ismerheted még? 20-as szoba / fegyencedzés

Csík Réka: Mik a feladataid a bizottságon belül, milyen ügyekben kereshetnek Téged a kollégisták?

Tóth Liliána: Mivel nincs konkrét posztom, így nekem a legfőbb feladatom, hogy részt vegyek az üléseken és kézfeltartással jelezzem, hogy elfogadom-e a megbeszélt dolgokat. Mivel lassan itt az "év" vége, így a kollégisták már csak a kollégiumi felvételi miatt érdeklődnek, amiben szívesen segítek. De általános kérdésekkel is fordulhatnak hozzám, továbbá a biológia szak nehézségeivel találkozó emberkék is számíthatnak rám.

Te is idén kerültél be először a bizottságba. Mi motivált abban, hogy tag legyél?

Igazából csak úgy jött ez a dolog. Kíváncsi voltam, lenne-e esélyem. Korábban sosem jutott eszembe, hogy jelöltetni kellene magam. De kollégiumi éveimre visszagondolva már csak egy dolog hiányzott: az, hogy kollbizes legyek. (Szerencsére ez sikerült is, így utolsó évre, még ha nem is októbertől.) És lássuk be, mindenki kíváncsi, mennyire szeretik és ismerik a kollégiumban… Erről ez a kollégiumi bizottsági szavazás elég jó információt nyújtott számomra, hisz kampányok és gólyatábor nélkül sikerült összehozni egy 10. helyezést.

Mi a kollbizhez köthető eddigi legkellemesebb, legjobb élményed?

A szakkollégiumi kapcsolatépítés. Először a Rajk László Szakkollégium néhány tagja látogatott el hozzánk, majd egy héttel később egy egész hétvégét töltött itt a Biztonságpolitikai szakkollégium 10 fős csapata. Beszélgettünk velük, tapasztalatot cseréltünk, bemutattuk nekik a kollégium fontosabb termeit és persze a legfontosabb helyszínt, a Móra Bisztrót. :) Jó volt új embereket megismerni, új dolgokat hallani, továbbá kiderült, hogy egy biztonságpolitikát tanuló hallgató képes 2 percig folyamatosan beszélni egy számára ismeretlen szóról…

Mi jelentette számodra az eddigi legnagyobb kihívást?

Reggel 8: 30-kor felkelni és leérni a 9 -kor kezdődő kollégium felvételi pontozásához. :)

Jagyugya Erik

Évfolyam, szak: molekuláris bionika BSc II. évfolyam

Poszt: kapcsolattartó (rendszergazdák, kollégium médiumai)

Honnan ismerheted még? 10-es szoba / rendszergazda szoba

Milyen területekért vagy felelős a Kollégiumi Bizottságon belül?

Fő területem a kapcsolattartás, mint ahogy az a posztomból is kiderül. Lényegében bármiféle problémával

megkereshetnek a kollégisták, két lehetőség van: vagy tudok segíteni, vagy a megfelelő emberhez irányítom. Bizottságon belül nekem az a feladatom, hogy biztosítsam a gördülékeny együttműködést a kollégium médiumai, illetve a rendszergazdák és a Koll. Biz. között.

Idén indultál először a választáson, és be is kerültél a bizottságba. Mi motivált abban, hogy tag legyél?

Nem tudom, hogy is fogalmazzam meg… szerettem volna, hogyha a bizottságba olyan emberek kerülnek be, akik ténylegesen is tesznek azért, hogy a kollégium színvonala javuljon, vagy legalább szinten maradjon. Igazából hivatalosan nem indultam mint tag, csak gondoltak rám, hogy alkalmas lehetnék. Így az első fordulóra összegyűlt a kellő mennyiségű szavazat, ezután minden ment magától. Ezt nem nevezném motivációnak, inkább azt mondanám, hogy így alakult. De örülök is neki.

Mit szeretsz a kollégiumi bizottsági munkában?

Az ember itt értesül először mindenről, tehát első kézből juthatok hozzá hiteles információkhoz. Ugyanakkor az is nagyon fontos számomra, hogy az én szavam is számít a kollégium későbbi helyzetére nézve. Például felvételi, várólista, programok kiválasztása, kialakítása tekintetében.

Mi jelentette számodra a legnagyobb kihívást eddig bizottsági tagként?

Ez egy nagyon jó kérdés, de ahogy végiggondolom az elmúlt fél-egy évet, nem tudnék olyat mondani, ami nagyobb kihívást jelentett volna, mint amivel eddig találkoztam. Viszont másrészről nem is érzem annyira aktívnak a munkámat a bizottságon belül, hiszen eddig egyetlen program szervezésében vettem részt a kapcsolattartói munka mellett. Lehet, ez is közrejátszik abban, hogy nem ért még váratlan kihívás.

Csik Réka ©

Egy lépéssel a többiek előtt

Ösztöndíjra vagy állásra pályáznál, de nem tudod, hogyan fogj hozzá?

Keresd fel a Karrier Irodát, és segítünk felkutatni azokat az állásajánlatokat, amelyek leginkább megfelelnek érdeklődési körödnek, egyéni tanácsadás keretében hasznos tippeket kaphatsz önéletrajzod és motivációs leveled egyedivé tételéhez, hogy az tartalmával és formájával kitűnjön a többi jelentkezőé közül! Egy-egy pozícióra gyakran több száz pályázat érkezik, ezért fontos, hogy ne legyen sablonos, hiszen azok az önéletrajzok, amelyekben hasonló tartalom köszön vissza, automatikusan kiesnek a rostán. A tanácsadást kérheted angol nyelven, de akár online-ra is van lehetőség!

Ha interjúra hívtak, és az éles helyzet előtt szeretnéd tesztelni magad, nálunk megteheted! A próbainterjú keretében visszajelzést kaphatsz arról, hogy milyen benyomást keltesz, mire figyelj jobban éles helyzetben.

Évente kétszer kerül megrendezésre az Állásbörze és az azt megelőző Karrier Napok, melynek keretében több helyi és országos szinten elismert HR szakembert, fejvadászt, céges képviselőt hívunk vendégül, akiktől közvetlenül, első kézből értesülhetsz a munkaerő-piac aktualitásairól, és egyúttal lehetőséged nyílik arra is, hogy személyesen tedd fel az álláskeresés kapcsán felmerülő kérdéseidet. A minden félévben nagy látogatottságnak örvendő Állásbörzén a céges képviselőktől szerezhetsz bővebb információkat a cégekről, elvárásokról, aktuális és várható pozíciókról.

Minden félévben számos érdekes tréninget és tanfolyamot szervezünk. A képzések félévente változnak, segítségükkel fejlesztheted önismeretedet, pályaorientációdat, új ismeretekre tehetsz szert.

Ha nincs konkrét kérdésed, akkor is érdemes néha ellátogatni honlapunkra, hiszen érdekes álláspiaci híreket olvashatsz, számos gyakornoki és ösztöndíj lehetőséget, állásajánlatot találhatsz és külföldi lehetőségek között böngészhetsz!
(www.sztekarrier.hu)

A Karrier Iroda minden szolgáltatása ingyenes!
Tanácsadásokra jelentkezni az info@sztekarrier.hu e-mail címen vagy a 62/546-680-as telefonszámon lehet.

Fordulj hozzánk bizalommal!

Jenei Dóra

Tudtad?

A Karrier Iroda 2005-ben kezdte el működését.

Porcelándoboz - 1. rész

Tegnap telefonáltak a szociális otthonból, hogy Klári néni az éjszaka meghalt. Az ápoló igyekezett részvétteljes hangon közölni a hírt, vagy legalábbis elhitetni, hogy sajnálja Klári néni – amúgy egyáltalán nem váratlan – távozását.

„Őszinte bánattal tölt el a nagynénje halála, nemcsak engem, hanem az intézmény minden dolgozóját. Kérem, holnap jöjjön be elintézni a szükséges papírokat, fogadja őszinte részvétemet, rendeznie kellene a legutóbbi számlát is, csak hogy többet ne kelljen ezzel bajlódnia. Klári néni volt az egyik legkedvesebb gondozottam, ha lehetséges, már holnap vigye el a személyes tárgyait, tudja, sokan várnak üresedésre, tényleg fogadja őszinte részvétemet a nagynénje miatt, szombaton 8-tól 11-ig van látogatási idő, akkor jöjjön..."

Sokáig beszélt még, énekelve, és néha valahogy furcsán szipogott, talán allergiás volt, olyankor nem is értettem, mit mondott, de férfihoz egyáltalán nem illő magas hangja, mely szinte egy mutáló kamaszfiúcskára emlékeztetett, egészen magával ragadott, és nem voltam képes a szavába vágni. Miután megígértette velem, hogy a fél szombatomat rááldozom az ügyintézésre, végre elengedett.

Tehát Klári néni halott. Nem igazán tudtam, hogy mit gondoljak, ezért inkább nem gondoltam semmit. De azért furcsa érzésem volt. A néni személye mindig csak kötelességek tucatját jelentette, gyerekkoromban, hogy megfeleljek neki, később pedig, miután lerokkant, hogy valamilyen úton-módon gondoskodjam róla. Annyira hozzászoktam létezésének terhéhez, hogy mikor így hirtelen lehullott rólam, megrészegültem a megkönnyebbüléstől, és egy pillanatra majdnem üresnek éreztem magam. De ez tényleg csak egyetlen pillanatig tartott, utána rögtön ki is józanodtam.

Komótosan előkerestem a könyvespolc hátuljából a családi bibliát, és beírtam anyám neve alá: Fodros Lajosné, szül.: Ében Klára (1924. május 12. hétfő – 2010. augusztus 13. péntek). Igen, így már hivatalos, elvégeztem az utolsó kötelezettségemet is. Szépen jegyeztem a nevét, „gyöngybetűkkel". Nem kifogásolhatta volna még ő sem. Elkapott a nevetés, mikor jobban megnéztem a dátumot. Péntek 13., balszerencsés nap. Ő sose hitt a babonákban, és mindenkit mélységes megvetéssel kezelt, aki hitelt adott az ilyesminek. Egyszer a húgommal találtunk az udvarában egy négylevelű lóherét, és meg akartuk őrizni, hogy szerencsét hozzon, de a néni elvette, és félórás kiselőadást tartott arról, hogy rendes vallásos család sarja nem hihet efféle badarságokban. Azt hiszem, ha tudta volna, hogy pont tegnap fog elhalálozni, összeszedi minden erejét, hogy átlökdösse magát 14-ére, vagy már csütörtökön kiugrik az ablakon. De azért azt még neki is el kellene ismernie, hogy ez a nap valóban nem sok szerencsét hozott számára.

Felhívtam Laurát, a húgomat. Rögtön hárított, hogy nem jön be velem az otthonba, ha valami kell, majd szóljak, de ő nem akar odamenni. Szóval ma egyedül mentem be az intézetbe, ahol a nagynénénk az elmúlt tizenöt évet töltötte. Elég lepukkant épületegyüttes volt, anno ilyenre futotta. Volt egy hatalmas udvara, benne temérdek félig kiégett facsemete, meg egy-két egészségesebb, terebélyesebb. Az ablakon rácsok voltak, de érdekes módon a nagy bejárati kaput teljesen kinyitották, simán megszökhetett volna akárki. De azok, akik ott éltek, azt hiszem, nem foglalkoztak ilyesmivel. Összesen öt épületből állt ez a „fogyatékkal élők szociális otthonának" keresztelt raktár, ahová a nemkívánatos öreg rokonokat lepasszolták, ahová mi is lepasszoltuk Klári nénit. Nem törtük magunkat túlzottan, hogy minél színvonalasabb helyen legyen elhelyezve, ez volt a legolcsóbb, meg aztán, akinek meglágyul az agya, nem sokat foglalkozik azzal, hogy büdös van a folyosón, és hogy az egyszerűség kedvéért, a rohanósabb napokon a „háromfogásos" ebédből egyetlen homogén turmixot készítenek.

Az ápoló, akivel előző nap telefonon beszéltem, a mutálós-

hangú, vélhetően nagy gyakorlattal rendelkezett a rokonfogadásban, olyan meggyőzően adta elő, hogy a szíve hasadt meg, mikor megtalálta az élettelen Klári nénit, hogy már majdnem elhittem. Aztán persze gyorsan áttért a számlákra meg a papírokra, nem is engedte, hogy végigolvassam a jegyzőkönyvet, csak húsos, szőrös ujjával böködött a papírra: „Ide legyen szíves a nevét, olvashatóan, igen, itt is aláírást kérek, nem baj, ha csúnya, köszönöm…”. Aztán a kezembe nyomott egy kartondobozt, és az egyik melléképület felé vezetett. Látszott, hogy azért ő is megkönnyebbült, és szeretné minél hamarabb lefutni a kötelező köröket. Az udvaron az ápoltak gondtalan arccal sétafikáltak, az egyik férfi odakiabált hozzánk, hogy: „Csókolom Lacika bácsika!”. Lacika bácsika lekezelő nyájassággal visszaköszönt, és utána elfúló hangon ecsetelte a nagynéném itt eltöltött legszebb óráit. Láthatóan szent célja volt a lehető legjobb hírét kelteni az otthonnak, de hát nekem aztán hiába mesélte, nem volt több megbolondult rokonom. Vagy arra játszott, hátha majd írásba adom, hogy szellemi ítélőképességem elvesztése esetén feltétlenül paterolja-nak ide, mert itt aztán „bábszakkör is van a szegény félkegyelműeknek” – ahogy mondta. Kimondhatatlanul unalmasnak találtam, hogy a néniről mesélt, elbűvölő hang ide vagy oda.

Az A-épületben - ahová mentünk – pokolian büdös volt. Nem csoda, hogy az udvaron lebzselt mindenki.. A 42-es szobában lakott Klári néni. Az ajtóra egy már félig lekopott címkét ragasztottak a nevével, alatta meg egy papíron pontos dátummal és aláírással a látogatásaink. Az utolsó május 12-én volt, a születésnapján. Nem tartott soká. Tulajdonképpen szégyellnem kellett volna magam, hogy évente csak kétszer jöttünk el hozzá. De nem tettem.

- Ha nem haragszik meg, én most elmegyek, sok a dolog, ha kell még doboz, csak szóljon be a nővérszobába, itt van mindjárt kettővel balra. Fél óra múlva visszanézek.

- Rendben van, köszönöm, igyekszem hamar végezni – és nem is hazudtam, szerettem volna minél előbb lelépni, otthagyni ezt a fontoskodó ápolót, és a falakból meg az ágyból áradó, szúrós vizeletszagot, a rácsos ablakon bekukucskáló betegeket. És ami a legfontosabb: szerettem volna otthagyni Klári nénit. De persze nem lehetett, hát éppen ezért kellett eljönnöm, hogy menthetetlenül magammal vigyem, ami még megmaradt belőle. Nem húztam az időt, pár fénykép volt kiragasztva (még a szebb időkből), egy kicsi asztalon műanyag pohár, meg a Bibliája. Ez aztán a képmutatás, gondoltam, nem is látott már olvasni az utóbbi években, de azért a Biblia ki volt pakolva. Volt még egy kétfiókos éjjeliszekrény, tele kacattal, nem néztem át őket, csak gépiesen dobáltam mindet a dobozba. Gyorsan rádobtam az egész tetejére a pizsamáit, meg a köntöseit, és visszaindultam.

Még be kellett szaladnom egy-két helyre, úgyhogy majdnem dél volt, mire hazaértem. Egészen elkábított a rengeteg papírfaggatózás. Ahogy jöttem volna be a lakásba, megállított egy néni, hogy hallotta mi történt. Roppant sokáig csacsogott, és olyanokat mondott, hogy „látszik rajtad kedveském mennyire megviselt a dolog, mégis-csak egyedül Klári néni maradt neked meg a húgodnak, miután drága jó édesanyátok meghalt, jaj, hogy az Úristen nyugosztalja mind a kettőt, látom ám, hogy rosszul vagy, egész zavart a tekinteted…”. Igen, nyilván azt hitte, hogy nyakig ülök a gyászban, pedig csak piszkosul éhes voltam. Sohase szerettük Klári nénit, már kislánykorunkban sem. Túl sok bajt okozott. Sose volt bűntudatunk, hogy bedugtuk abba az átokverte intézetbe, vagy hogy rá se néztünk jóformán. Nem tudtuk neki megbocsátani, hogy irgalom nélkül szekírozta az anyánkat, hogy minket mindig lenézett, és főként nem tudtuk elnézni azt az ominózus péntek délutánt, amikor végérvényesen eldöntöttük a testvéremmel, hogy engesztelhetetlen megvetéssel és haraggal viseltetünk iránta. Meg aztán,

anyánk csak annyit kért, hogy gondoskodjunk róla, nem azt, hogy szeressük. Jól ismert minket, meg se kockáztatta, hogy hangot adjon eme kívánságának, akármennyire szerette volna.

Feltettem a kartondobozt a néni holmijával a konyhaasztalra és elkezdtem kipakolni. Legszívesebben mindent egyből a kukába hajigáltam volna. A köntössel, a pizsamával meg a Bibliával így is jártam el. Senkinek se fognak kelleni. Alattuk voltak a hajdani fényképek, pontosabban csak két fotó, az egyiken anyám meg a nővére egy padon ülnek a Margitszigeten, kezükben léggömb, a hajuk parkettába fonva, mindketten nagyon elégedettek. A másik Klári néni és Lajos bá' esküvői képe. Lajos bá' igen fess fiatalember volt, hátrafésült haj, fehér zsebkendő a zakó zsebében, mellény, zsebóra, tudta, hogy egy főnyeremény a maga teljes mivoltában. Ha úgy vesszük, Klári néni is szép volt. Egyikük se nézett a kamerába. Legalább egymást szemlélték volna, ahogy a szerelmeseknél szokás, de nem, a néni valahogy lefelé bámult maga elé, a bácsi meg oldalra sandított. Milyen vicces- jutott eszembe – hogy tulajdonképpen ez a kép az egész házasságukat jellemzi. Lajos bá' előszeretettel tekintgetett „oldalra", feltéve, ha ott a szomszéd Anti bácsi házpálinkája várta. Nem hinném, hogy megcsalta volna a feleségét, mert egyébként teljesen bele volt pistulva, csak aztán nem úgy alakultak a dolgok. De mire megfogalmazódott benne a házasságtörés gondolata, addigra túl öreg és túl fáradt volt már az efféle játékhoz. A nagynéném meg mindig is kivonta magát a házaséletből, mint minden egyébből, amihez a férjének köze volt. Ő háztartást vezetett, meg ápolta az „elit baráti körét" és mindenekfelett buzgón hitt az istenében, Lajos bá' is még épphogy belefért a menetrendbe, gyerek pedig egyáltalán nem.

Egyébként amennyire rühelltük Klári nénit, pont olyan rajongással, sőt szinte imádattal fordultunk a férjéhez. Elsősorban azért, mert kedélyes ember volt (ami így, az elfogyasztott pálinkamennyiség tükrében egyáltalán nem meglepő), és rengeteget mesélt. Általában a kis sufnijában iddogált a kert végében, ide menekült a felesége elől, mi meg úgy követtük a húgommal, ahogy a kiskacsák szokták az anyjukat. Miközben magyarázott, a fordulatoknál magasba bökött a mutatóujjával, aztán a térdére csapott és egészen közel hajolt hozzánk. Olyankor mindig érződött az ital szaga, de mi fel se fogtuk, és később, mikor már rájöttünk, hogy s mint zajlik náluk az élet, könnyedén felmentettük, mondván: olyan nőt, mint Klári néni, máshogy nem is lehet elviselni. Egyszóval: nagyon-nagyon szerettük ezt az embert.

Ahogy rámolgattam a kacatokat, kezembe akadt egy porcelándoboz. Igazából emiatt írtuk le végleg Klári nénit. Pontosabban egy ugyanilyen miatt.

Gyerekkorunkban a péntek délutánt mindig Klári néninél töltöttük. Mi voltunk az egyetlen olyan gyerekek az egész iskolában, akik nem várták, hogy vége legyen a hétnek. Ha Lajos bá' nem iszogatott a sufnijában, akkor jóformán be voltunk zárva a házba, ahol örökké csendben kellett lenni és nem nyúlhattunk semmihez. Játék sose volt, csak ücsörögtünk a széken, lóbáltuk a lábunkat, néha ránk bízott a néni valami munkát, és mi olyankor mindig féltünk, nehogy elrontsunk valamit, mert akkor órákon át hallgathattuk, ahogy a húgát szidja, mert „ilyen semmirekellő gyerekeket akkor se tudott volna nevelni, ha szándékosan úgy akarja".

Egyik ilyen délután, olyan két óra lehetett, a húgom meg én a konyhában sínylődtünk, mert Lajos bá' épp vizitelni volt a komáinál – elsősorban Anti bácsival „konzultált" az idei pálinka minőségéről. Rémesen unatkoztunk, ahogy szoktunk, egyetlen szórakozásunk csupán az volt, hogy az üveges vitrin „kincseit" bámultuk. Hozzányúlni, kivenni persze nem lehetett. Szóval mi csak pipiskedtünk és tátott szájjal csodáltuk a festett tányérokat, ékszeres dobozokat, tálakat, és azon képzelegtünk, milyen lehet a tapintása a finom porcelánnak, vajon micsoda titkokat rejthetnek azok az edények, amik már túl magasan voltak, és nem láttunk bele. Mindez lenyűgözött minket, ugyanis otthon nem volt ilyen holmi, meg aztán kislányok voltunk még, egészen kicsik, szerettük a szépet.

Kubitsch Rebeka

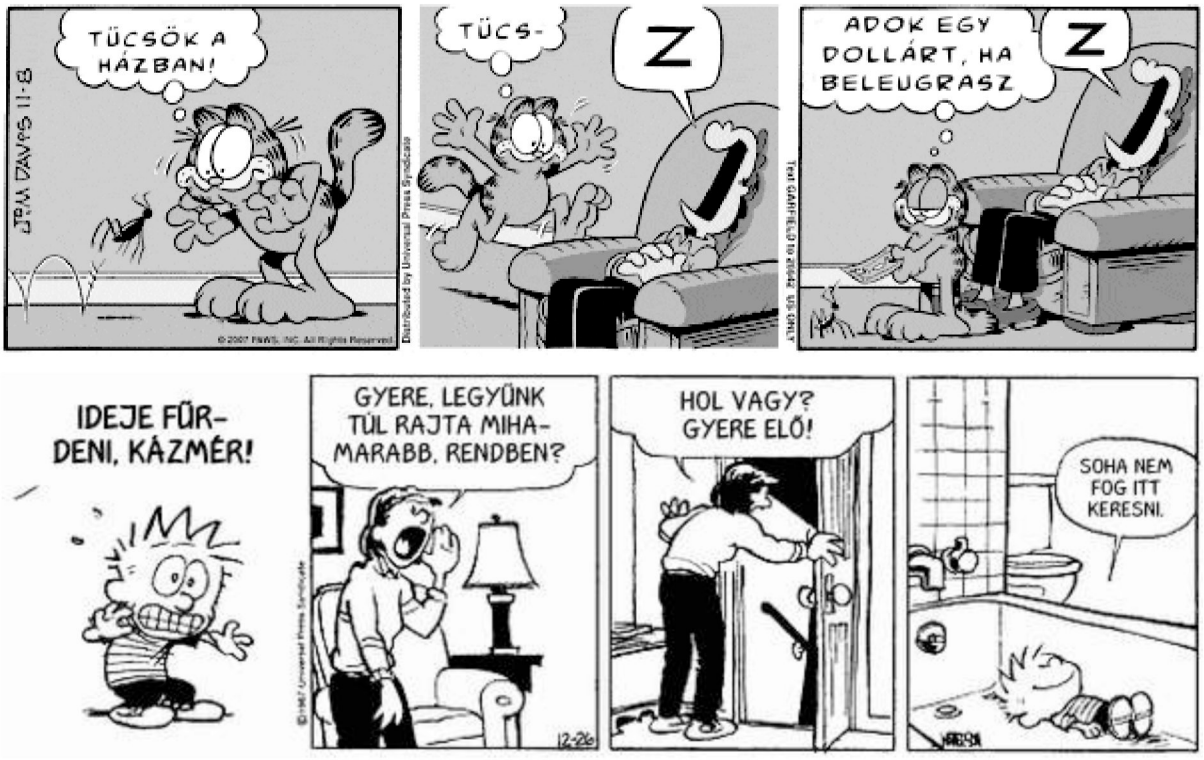

Móra Nyúz: a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Szenek Orsolya

Tördelőszerkesztő: Szenek Orsolya

Olvasószerkesztő: Apjok Vivien

Korrektúra: Szenek Orsolya

Szerzők: Varga Bálint, Tóth Szabina, Farkas Levente, Danyi Ildikó, Vidovenyecz Éva, Jenei Dóra, Kubitsch Rebeka, Csík Réka

Borítórajz: Képek, illusztrációk: Verbói Barbara, Lutz Gábor

A további képeket Internetes oldalak segítségével közöltük:

http://antuque-city.shp.hu/hpc/kepgaleria/antique-city/antique-city_12225237069_porcelan_es_keramia_WxK_KISKEP.jpg

Szabó Zsombor Barnabás

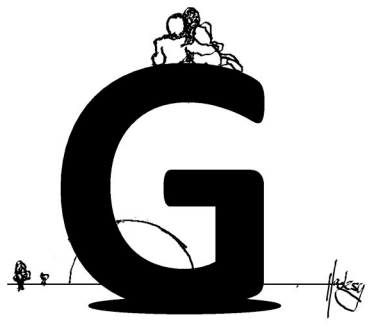

Hadzsy János

Megfejtés: 1.: Sokrétű finomság 2.: Génpár